

NEJLEPŠÍ AUTOR ŠPIONÁŽNÍCH
THRILLERŮ VŠECH DOB

DANIEL Silva

NOVÁ DÍVKA

NOVÁ
DÍVKA

Daniel Silva

NOVÁ
DÍVKA

PŘEKLAD

Jan Rozbroj

Český název: Nová dívka
Název anglického originálu: The New Girl
Autor: Daniel Silva
Překlad: Jan Rozbroj
První vydání: Harper, *An Imprint of HarperCollinsPublishers*, 2019
Grafika obálky: Madgrafik
Odpovědný redaktor: Ivana Čejková
Jazyková korektura: Jiří Chodil

© 2019 by Daniel Silva
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2019

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Návrh původní obálky: Robin Bilardello
Grafika původní obálky: Will Staehle
Fotografie na obálce: © Serge Ramelli/Getty Images
Mapa: © 2019 by Springer Cartographics LLC / česká úprava: Ivana Čejková
Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN: 978-83-276-4194-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-4195-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-4196-0 (PDF)

*Věnováno padesáti čtyřem novinářům z celého světa, kteří byli
v roce 2018 zavražděni.*

A jako vždy mé ženě Jamie a mým dětem Nicholasovi a Lily.

Co se stalo, nemůže se odestát.

MACBETH (1606), 5. dějství, 1. výjev
(překlad Martin Hilský)

ATLANTICKÝ
OCEÁN

SEVERNÍ MOŘE

STŘEDOZEMNÍ MOŘE

Irsko

Velká
Británie

Frinton-on-Sea

Londýn

Nizozemsko

Ouddorp

Renesse

Belgie

Lux

Paříž

Francie

Švýcarsko

Ženeva

Lyon

Annecy

Areatza

Carcassonne

Portugalsko

Španělsko

Maroko

Alžírsko

Tunisko

Norsko

Švédsko

Dánsko

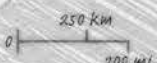
Berlín

Německo

Česká republika

Rakousko

Itálie

PŘEDMLUVA

V srpnu 2018 jsem zahájil práci na románu o křižáckém tažení mladého arabského prince, který měl v plánu zmodernizovat svoji nábožensky netolerantní zemi a přinést na Blízký a Střední východ a do celého islámského světa velké změny. Rukopis jsem o dva měsíce později odložil, když vyšlo najevo, že se Mohamed bin Salmán ze Saúdské Arábie, jenž byl předlohou mé hlavní postavy, podílel na brutální vraždě Džamála Chášukdžího, saúdskoarabského disidenta a novináře píšícího pro *Washington Post*. Některé prvky románu *Nová dívka* jsou zcela zjevně inspirovány okolnostmi Chášukdžího smrti. Zbytek se odehrává pouze v imaginárním světě obývaném Gabrielem Allonem, jeho společníky a nepřáteli.

PRVNÍ ČÁST

ÚNOS

Jako první zpochybnila identitu té nové dívky Beatrice Kentonová. Došlo k tomu ve sborovně, ve čtvrt na čtyři odpoledne, v pátek na konci listopadu. Nálada v místnosti byla v tu chvíli trochu slavnostní, lehce uvolněná a maličko vzdorovitá, jak tomu během pátečních odpolední obvykle mezi učiteli bývá. Pravdou je, že nikdo nevíta s tak velkým očekáváním konec pracovního týdne a nikdo se tolik netěší na volný víkend jako právě učitelé – dokonce i když jsou to učitelé přednášející na tak elitní škole, jakou je mezinárodní ženevská škola International School of Geneva, rovněž známá jako Geneva International.

Sborovnou šumělo tiché klábosení, jež se týkalo převážně plánů na nadcházející dva volné dny. Beatrice se toho však neúčastnila. Neměla žádné plány, o něž by stálo za to se podělit, a nechtěla tuto skutečnost sdílet se svými kolegy. Bylo jí dvaapadesát let, byla svobodná a neměla žádnou rodinu, o které by mohla mluvit, s výjimkou staré bohaté tety, která jí každé léto poskytovala útočiště na svém panství v Norfolku. Beatriciny víkendy by se většinou kolegů nejspíš zdály k uzoufání nudné. Opakovaly se s ubíjející monotónností, což Beatrice stejnou měrou skličovalo, jako jí to vyhovovalo, protože neprojevovala příliš velkou snahu to změnit. Její víkendová rutina zahrnovala návštěvu supermarketu patřícímu obchodnímu řetězci Migros, do kterého kvůli svému pasu rozpínajícímu se jako vesmír chodila pěšky podél jezera. Ke konci osamělého víkendu se už těšila do školy a pondělí pro ni bylo oázou v její jinak „pusté končině samoty“.

Geneva International, založena jistou už dávno neexistující multilaterální společností, poskytovala mimo jiné výchovu a vzdělání dětem z místní diplomatické komunity. Beatrice Kentonová učila čtení a kompozici na střední škole, kde se vzdělávali studenti z více než stovky zemí z celého světa. Složení učitelského sboru se vyznačovalo podobnou rozmanitostí. Stejně jako studenti, byli i vyučující rozličných národností a pocházeli z různých zemí, což dávalo příležitost šéfům personálních oddělení ukázat své schopnosti. Jedním z jejich úkolů bylo postarat se o to, aby zaměstnanci mezinárodní ženevské školy dokázali i přes veškeré kulturní a národnostní odlišnosti najít společnou řeč. Proto se během školního roku konaly nej-různější seznamovací a sblížovací akce jako například koktejlové večírky, výlety do přírody či večere typu sousedských sešlostí, kdy každý přinesl nějaké občerstvení, to se naskládalo na stoly a kdokoliv mohl ochutnat něco nového a neznámého. Výsledkem veškerého snažení však nebyla mnohvrstevná moderní komunita, kde na příslušnosti k národu nezáleží, nýbrž starý tribalismus opakovaně potvrzující, že našinec má takřka vždycky blíže k našinci než k cizímu. Němci drželi s jinými Němci, Francouzi s Francouzi a Španělé se Španěly.

Toho pátečního odpoledne byla ve sborovně kromě Beatrice Kentonové jedinou další britskou občankou Cecelia Halifaxová z oddělení historie. Cecelia měla husté černé vlasy a předvídatelné politické názory, o něž se při každé možné příležitosti se slečnou Kentonovou zatvrzele dělila. Cecelia rovněž slečně Kentonové s oblibou prozrazovala detaily z vášnivé sexuální aférky, kterou zažívala s Kurtem Schröderem, matematickým géniem z Hamburku, jenž se vzdal lukrativní kariéry inženýra, aby učil jedenáctileté žáky dělit a násobit.

Sborovna se nacházela v přízemí zámku z osmnáctého století, který sloužil jako administrativní budova. Z jejích velkých oken byl výhled přes celé nádvoří, kde právě privilegovaní studenti ženevské mezinárodní školy nasedali do zadních částí

luxusních sedanů německé výroby s diplomatickými poznávacími značkami.

Upovídaná Cecelia Halifaxová se posadila naproti Beatrice. Právě vykládala rozhořčeným tónem něco o jakémsi skandálu v Londýně, který se týkal tajné služby MI6 a ruského špiona nebo špionky. Beatrice poslouchala jen na půl ucha. Ceceliina slova k ní přicházela a zase mizela, aniž by se jimi Beatrice dál v duchu zaobírala.

Její pozornost byla upřena zcela jiným směrem. Sledovala tu novou dívku.

Dívka jako obvykle opouštěla školu mezi posledními. Kráčela na samém konci dlouhé řady studentů, jemné dvanáctileté dítě se sametově hnědýma očima a vlasy barvy havraních perutí. Už teď, na prahu dospívání, byla velmi krásná. Škola k Beatricině nesouhlasu i zděšení studentům nenařizovala nošení uniforem. Měla pouze předepsaný dress code, čímž někteří poněkud volnomyšlenkářští studenti opovrhovali a oblékali se mírně řečeno neformálně. Ta nová dívka k nim ale nepatřila. Od hlavy až k patě byla oblečená do drahých vlněných plédů, jaké jsou k vidění v módním butiku značky Burberry v londýnském obchodním domě Harrods, jednom z nejluxusnějších a nejznámějších obchodních domů na světě. Před nylonovým batohem dávala přednost brašně z prvotřídní kůže a na nohou nosila drahé, dokonale vyleštěné balerínky, které se blýskaly do dálky. Všechno na ní se zdálo dokonale spořádané. Perfektní. Přes auru luxusu, jež se kolem ní vznášela, působila skromně. Ale bylo tu ještě něco dalšího, co zaujalo Beatricinu pozornost. Nová dívka měla v sobě něco vznešeného. *Královského.*

Ano, pomyslela si Beatrice. Tohle je to správné slovo. Má v sobě něco královského...

Do školy přijela dva týdny před koncem podzimního semestru. Nebylo to zrovna ideální pro výuku, ovšem v instituci, jakou byla mezinárodní ženevská škola, také nešlo o nic neobvyklého. Studenti občas přicházeli a zase odcházeli podle toho, kudy se

ubíraly kariéry jejich rodičů. Ředitel školy David Millar novou dívku vmáčkl do už tak přeplněné třídy Beatrice, s čímž Beatrice nemohla vůbec nic dělat, a tak ani neprotestovala. Poprvé se nad poněkud záhadnou studentkou zamyslela ve chvíli, kdy od Davida Millara dostala kopii její složky. Dokonce i na poměry Geneva International byl spis mimořádně obsáhlý. Stálo v něm, že dívka se jmenuje celým jménem Džihán Tantávióvá, že je Egyptanka a její otec Adnán Tantávi je spíše obchodník než diplomat. Její školní záznamy Beatrice připadaly mírně řečeno neobvyklé. Když složku důkladně prostudovala, usoudila, že jde o dítě inteligentní, ale nikoli výjimečně nadané. V jednom z odstavců David Millar zdůrazňoval, že dívka vyžaduje „speciální potřeby“. Zdálo se, že pro její rodinu je nadmíru důležité, aby zůstalo zachováno dívčino soukromí. A také její bezpečnost. „Bezpečnost,“ uvedl David Millar v další poznámce, „je nejvyšší prioritou.“

Právě z toho důvodu byl to páteční odpoledne – stejně jako všechna předchozí odpoledne od příchodu Džihán Tantávióvé na ženevskou mezinárodní školu – na nádvoří přítomen Lucien Villard, šéf školní ochranky. Lucien byl čistokrevný Francouz, veterán ochranné služby Service de la Protection, speciální jednotky národní policie odpovědné za ochranu francouzských ústavních činitelů a zahraničních hodnostářů během jejich návštěvy Francie. Než přijal místo v ženevské mezinárodní škole, pracoval v Elysejském paláci, kde měl na starosti bezpečnost francouzského prezidenta. David Millar používal Lucienovu působivou kariéru jako důkaz, že Geneva International je bezpečným místem. Džihán Tantávióvá totiž nebyla jediným studentem, který vyžadoval zvýšenou ochranu.

Avšak žádný z těchto studentů nepřijížděl ráno do školy a odpoledne ji neopouštěl tak jako ta nová dívka. Černá limuzína značky Mercedes Maybach, která ji vozila, byla přesně tím typem vozidla, jakým jezdí hlavy státu nebo velmi důležití potentáti. Beatrice sice nebyla žádným odborníkem na automobily,

ovšem zdálo se jí, že karosérie je pancéřovaná a okna jsou neprůstředná. Mercedes pokaždé následoval ještě druhý vůz, hřmotný range rover, v němž seděli čtyři ramenať muži v tmavých bundách. Výrazy jejich obličejů byly stále stejné. Vážné, přísné a zachmuřené, bez náznaku úsměvu.

„Kdo myslíš, že to je?“ uvažovala nahlas Beatrice, zatímco se zaujatě dívala, jak dvě auta vyjela z nádvoří a zahrnula na ulici.

Cecelia Halifaxová se zatvářila zmateně. „Myslíš toho ruského špiona?“ zeptala se.

„Ta nová dívka,“ upřesnila Beatrice. Potom pochybovačně vyslovila dívčino jméno: „Džihán.“

„Říká se, že její otec vlastní polovinu Káhiry,“ odpověděla Cecelia.

„Kdo to říká?“

„Veronica.“

Veronica Alvarezová byla temperamentní, horkokrevná Španělka z katedry umění a jeden z nejméně spolehlivých zdrojů drbů na fakultě. Méně důvěryhodné informace než Veronica měla už jenom Cecelia Halifaxová.

„Co ještě říkala Veronica?“ zajímala se i přesto Beatrice, jež toužila záhadu kolem nové dívky rozlousknout. Anebo alespoň nahlédnout pod pokličku.

„Říkala, že její matka je příbuzná s egyptským prezidentem,“ odpověděla Cecelia. „Je to jeho neteř. Nebo možná sestřenice.“

Beatrice sledovala Luciena Villarda křížujícího nádvoří. „Víš, co si myslím?“

„Co?“

„Že tady někdo lže.“

A tak se stalo, že Beatrice Kentonová, zjizvená veteránka z mnoha bitev na menších britských veřejných školách, která přišla do Ženevy hledat romantiku a dobrodružství, ale zatím nenašla ani jedno, rozběhla pátrání na vlastní pěst. Byla

odhodlána jít po stopě jako slídič a postupně odkrývat všechna drobná i větší tajemství, dokud neodhalí dívčinu skutečnou totožnost. Začala tím, že do bílého políčka v internetovém prohlížeči zadala jméno Džihán. Na monitoru počítače se objevilo několik tisíc výsledků hledání, avšak žádný z nich neodpovídal krásné dvanáctileté dívce, která přicházela na vyučování přesně načas. Nikdy ani o minutu pozdě.

V další fázi upřela Beatrice svůj zájem na sociální média. Nespěchala. Hledala pečlivě a systematicky, ale nenašla vůbec nic. Po její zákyni nezůstala nikde žádná stopa. Vypadalo to, jako by záhadná dívka byla jediným dvanáctiletým dítětem na světě, které nežije paralelní život v kyberprostoru. A ačkoli se Beatrice ke svému cíli zatím nepřiblížila ani o krok, shledávala absenci té nové dívky na sociálních sítích za chvályhodnou. Mnohokrát byla svědkem toho, jak destruktivně mohou sociální sítě působit, kolik frustrace přinášejí a jak velké mohou být emocionální důsledky neustálého posílání textových zpráv, postování příspěvků, psaní tweetů a sdílení fotografií v očekávané lajků a pochvalných komentářů, místo nichž často přichází zlá a bezdůvodná kritika. Bohužel se to netýkalo pouze dětí, ale i dospělých. Taková Cecelia Halifaxová nešla pomalu ani na toaletu bez toho, aby o tom neinformovala na svém účtu na Instagramu.

Otec Džihán, Adnán Tantávi, byl v kyberprostoru rovněž neviditelný, stejně jako jeho dcera. Beatrice našla několik odkazů na společnosti Tantávi Construction, Tantávi Holdings a Tantávi Development, ovšem vůbec nic o Adnánu Tantávím samotném. Že to není pravé jméno otce její nové studentky, o tom Beatrice Kentonová už vůbec nepochybovala. Byla si tím absolutně jistá.

Když neuspěla s internetem, nezbylo Beatrice než si znovu prostudovat dívčinu školní složku, kterou dostala od ředitele. Našla v ní adresu v nóbl čtvrti na ulici vedoucí do Lausanne. Beatrice se tam vydala na procházku v sobotu odpoledne. Dům,

jenž stál na adrese uvedené ve složce, se nacházel jenom kousek od vily slavného švýcarského průmyslníka Martina Landesmana. Jako všechny nemovitosti v této části Ženevského jezera byl obklopen vysokými zdmi a chráněn bezpečnostními kamerami neúnavně střežícími okolí. Beatrice se zastavila u brány a zadívala se skrz mříže ve snaze zjistit, co se za vysokými zdmi ukrývá. Spatřila pěstěný zelený trávník táhnoucí se směrem k portiku půvabné vily v italském stylu. Najednou se však na příjezdové cestě objevil muž a hrnul si to přímo k ní. Bezpochyby to byl jeden z bodyguardů jezdících v range roveru. Pod bundou se mu rýsovala zbraň, což se nesnažil vůbec nijak zakrýt.

„*Propriété privée!*“ křikl na Beatrice se silným francouzským přízvukem.

„*Excusez-moi,*“ zamumlala Beatrice a co nejrychleji kráče-la pryč.

Další fáze jejího pátrání započala v pondělí ráno a trvala přibližně tři dny, během nichž Beatrice novou studentku pečlivě pozorovala. Zaznamenala, že když Džihán během vyučování vyvolá, dívka občas reaguje pomalu. Také si všimla toho, že se Džihán od příchodu do školy s nikým nespřátelila – a ani se o to nesnažila. Aby konečně získala alespoň nějaké informace, zadala studentům esej, v níž měli napsat něco zajímavého o své zemi a své rodině. Džihán odevzdala nevýraznou práci, po jejímž přečtení se Beatrice utvrdila v tom, že tady někdo lže. Ukázalo se, že Džihán má o Egyptě pouze velmi povrchní znalosti. Nedokázala napsat nic víc, než že Káhira je velké město, jímž protéká řeka. Její otec, uvedla v eseji, je velmi bohatý muž. Postavil výškové bytové domy a mrakodrapy s kanceláři. Protože se přátelí s egyptským prezidentem, hnutí Muslimské bratrstvo ho nemá rádo. Což měl být důvod, proč se Adnán Tantávi s rodinou usadil v Ženevě.

„To dává smysl,“ prohlásila Cecelia, když si esej přečetla. „Zní to rozumně.“

„Zní to,“ namítla Beatrice, „jako kdyby to celé někdo vymyslel. Pochybují, že Džihán vůbec někdy byla v Káhiře. Vlastně si nejsem vůbec jistá, že je to Egyptanka.“

Po experimentu s esejí zaměřila Beatrice Kentonová pozornost na matku. Vídala ji převážně za jedním z tónovaných neprůstředných oken mercedesu. Pouze ve vzácných případech vystoupila paní Tantáviová ven z limuzíny, aby Džihán pozdravila. Měla světlejší a lehčí vlasy než Džihán, a ačkoli se jí nedala upřít přitažlivost a krása, její dcera byla přece jenom... *Jak to jenom nejlépe povědět?* přemítala Beatrice. Jiná liga? Beatrice se opravdu musela velmi snažit, aby mezi matkou a dcerou našla vůbec nějakou podobu. A pak ji také mátl ten odstup, dokonce chlad, s jakým se k sobě obě ženy chovaly. Ani jednou nebyla svědkem alespoň náznaku vřelosti. Nikdy neviděla, že by se objaly, natož políbily. Dokonce se na sebe ani neusmívaly. Beatrice nepřipadaly jenom cizí, zdálo se jí, že co se týče postavení, nejsou na stejné úrovni, na jaké by matka s dcerou měly být. A nebyla to paní Tantáviová, kdo z nich dvou působil dojmem, že má ve vztahu navrch a že má větší moc a větší právo rozhodovat. Byla to Džihán.

Listopad se přehoupł do prosince. Zimní prázdniny se blížily a Beatrice už nezbývalo mnoho času, pokud chtěla ještě v tomto semestru dotáhnout pátrání do konce. Proto se rozhodla, že nejlepší bude pokusit se setkat s rezervovanou matkou záhadné studentky osobně. Záminkou pro toto setkání se stal test anglického hláskování a slovní zásoby, v němž Džihán nedopadla právě nejlépe. Výsledek testu byl podprůměrný, jako tomu bylo u asi třetiny žáků, avšak pořád dopadla podstatně lépe než Callahan, syn amerického důstojníka zahraniční služby a rodilý mluvčí, pokud šlo o angličtinu. Beatrice napsala e-mail, v němž žádala paní Tantáviovou o schůzku, a odeslala jej na adresu, kterou našla v objemné složce Džihán. Když ani po několika dnech nedostala odpověď, poslala e-mail znovu. Ani tentokrát nikdo z Džihániny rodiny

neodpověděl, ovšem bez reakce e-mail také nezůstal. Beatrice dostala mírné pokárání od ředitele Davida Millara, který jí doporučil – ve skutečnosti to byl jasný příkaz –, aby veškeré školní výsledky a jakékoli jiné problémy té nové dívky řešila s ním. A on pak bude kontaktovat paní Tantáviovou, aby jí sdělil, jak si její dcera vede. Bylo zřejmé, že paní Tantáviová si nepřeje být v žádném přímém kontaktu s učiteli své dcery. Malá lest s testem tedy nevyšla, což Beatrice velmi zklamalo. Podezírala Davida Millara, že zná pravou totožnost Džihán, avšak dostat z něj tuto přísně střeženou informaci se zdálo zhora nemožné. Beatrice napadlo, že to už by bylo snazší vyhládat tajemství ze švýcarského bankéře než z ředitele Geneva International.

Teď už jí zbývala jenom poslední možnost – obrátit se na Luciena Villarda, francouzského šéfa školní ochranky. Beatrice se za ním vydala v pátek odpoledne v pauze mezi vyučováním. Kancelář Luciena Villarda se nacházela v suterénu zámku, hned vedle malého skladiště, které okupoval přepracovaný malý Rus, jehož specializací byly počítače. Lucien byl štíhlý muž s pevnou stavbou těla a mladistvým vzezřením. Nevypadal na svých čtyřicet osm let, což byl jeden z důvodů, kvůli kterému ho polovina dam z učitelského sboru shledávala atraktivním. Ocitl se i v hledáčku zájmu Cecelie Halifaxové, ale její pokus navázat s ním vztah nebo alespoň začít malou milostnou aférou nikam nevedl. To se stalo ještě předtím, než se zakoukala do německého matematického génia.

„Napadlo mě,“ začala Beatrice, zatímco se nonšalantně opírala o veřejně Lucienových otevřených dveří, „jestli bych s vámi nemohla mluvit o té nové dívce.“

Lucien se na ni od svého stolu chladně podíval. „O Džihán?“ opáčil.

Beatrice kývla.

„Proč?“

„Protože si o ni dělám starosti.“

Lucien položil na štos jakýchsi papírů mobilní telefon. Beatrice se zdálo, že to není ten samý, jaký obvykle používá, ale pochopitelně se ho na to nezeptala.

„Není důvod, abyste si o ni vy dělala starosti, slečno Kentonová,“ řekl. „To je moje práce, na Džihán dohlížet. Ne vaše.“

„Není to její pravé jméno, že ne?“

„Jak jste na něco takového přišla?“

„Jsem učitelka. A učitelé si na svých studentech všímají různých věcí.“

„Asi jste nečetla poznámku v její složce, že je doporučeno o ní nešířit žádné drby. Myslím, že byste se těmito doporučeními měla řídit. V opačném případě mám povinnost informovat ředitele Millara.“

„Promiňte. Nechtěla jsem –“

Lucien zvedl ruku. „Žádné strachy, slečno Kentonová. Zůstane to jen *entre nous*.“

O dvě hodiny později stála Beatrice u okna ve sborovně a dívala se, jak elitářská mláďata míří přes nádvoří zámku k limuzínám s diplomatickými značkami. Džihán byla jako obvykle mezi posledními. *Ne*, pomyslela si Beatrice v duchu. *Žádná Džihán. Ta nová dívka musí být ve skutečnosti úplně někdo jiný.*

Krásná černovlasá dívka kráčela s lehkostí po dlažebních kostkách, kožená brašna se jí pohupovala na boku a uhrančivé tmavé oči upírala kamsi před sebe. Přítomnost Luciena Villarda si zdánlivě vůbec neuvědomovala. Její údajná matka na ni čekala vedle otevřených dveří limuzíny. Nová dívka se na ni sotva podívala. Minula ji, zaplula na zadní sedadlo a dveře mercedesu se zavřely. To bylo naposledy, kdy ji Beatrice viděla.

Sarah Bancroftová udělala obrovskou chybu. Uvědomila si to přesně v okamžiku, kdy si Brady Boswell objednal druhé martini s vodkou Belvedere. Obědvali v Casa Lever, luxusní italské restauraci na Park Avenue, již zdobila menší část majitelovy sbírky Warholových tisků. Restauraci vybral Brady Boswell. Ředitel skromného, ale dobře známého a uznávaného muzea v St. Louis přijížděl do New Yorku dvakrát ročně, aby se zúčastnil významných dražeb umění a dopřál si pár gastronomických zážitků, obvykle na náklady ostatních. Sarah byla perfektní oběť. Třiačtyřicet let, blond vlasy, modré oči, oslňujícím způsobem krásná a svobodná. Ještě důležitější pro Bradyho Boswella bylo to, že Sarah měla významné známosti ve světě newyorského umění a přístup k bezendné jámě peněz.

„Určitě si nedáte se mnou?“ zeptal se Boswell a zvedl ke rtům sklenku s druhým martini a vodkou Belvedere. Jeho sinálá pleť měla barvu středně propečeného lososa a počínající pleš zakrývaly pečlivě sčesané šedé vlasy. Motýlka měl nakřivo, stejně jako brýle s želvovinovými obroučkami. Za jejich skly mrkaly vodnaté oči. „Strašně nerad piju sám.“

„Je jedna po poledni.“

„Nepijete ani během oběda?“

Už ne, pomyslela si v duchu Sarah, ačkoli právě teď by docela ráda porušila svůj slib, že se přes den nedotkne alkoholu.

„Chystám se do Londýna,“ oznámil náhle Boswell.

„Vážně? Kdy?“

„Zítří večer.“

Škoda, že ne dřív, pomyslela si Sarah.

„Vy jste tam studovala, nemám pravdu?“

Sarah poněkud neochotně přikývla. „Na Courtauldu,“ řekla stručně.

Neměla nejmenší chuť mluvit během oběda o sobě a už vůbec nechtěla tomuto muži s vodnatýma očima vykládat podrobnosti ze svého životopisu. Ten byl ostatně v newyorských uměleckých kruzích více než dobře známý. Nebo alespoň jeho část. Existovaly totiž údaje, jež se v žádném veřejně dostupném životopise Sarah Bancroftové nevyskytovaly.

Běžně se o ní vědělo, že jako dcera vlivného ředitele Citibank strávila podstatnou část dětství v Evropě. Získala tam kontinentální vzdělání, naučila se kontinentálním jazykům a osvojila si dokonalé kontinentální způsoby. A rovněž tam nabyla něco ze svého šarmu, který je tak typický pro Pařížanky. Po návratu do Spojených států nastoupila na Dartmouth College v New Hampshire, načež se vydala znovu do Evropy. Tentokrát do Londýna, kde studovala na prestižním Courtauldově uměleckém institutu. Po něm následoval Harvard a další významný úspěch – Sarah Bancroftová se stala nejmladší držitelkou doktorátu z dějin umění v celé dlouhé historii Harvardu. Díky svému nákladnému vzdělání, financovanému výhradně jejím otcem, měla otevřené dveře do těch nejvýznamnějších institucí. Nějakou dobu zastávala pozici kurátorky ve Phillips Collection, muzeu moderního umění ve Washingtonu, které opustila za nejednoznačných okolností, načež zmizela z veřejného prostoru podobně jako jeden Picassův obraz prodaný v dražbě tajemnému japonskému kupci.

Během tohoto období, kdy se po ní slehla zem, pracovala Sarah v protiteroristickém centru CIA a podnikla pár přísně tajných a dosti nebezpečných akcí pod vedením legendárního ředitele izraelské tajné služby Gabriela Allona. Do světa zpravodajských služeb ji však nepřivedlo její skvělé vzdělání. Dokonce

ani skutečnost, že ji se šéfem izraelské tajné služby spojovala láska k umění. Do světa, kam by jinak nejspíš neměla moc šancí nahlédnout, ji dostala láska k mladému právníku Benu Callahanovi. Ben Callahan, s nímž se Sarah seznámila během dokončování své diplomové práce, nastoupil dne jedenáctého září 2001 na palubu letadla společnosti United Airlines, let číslo 175. Krátce předtím, než letadlo narazilo do jižní věže Světového obchodního centra, stihl mladý právník uskutečnit jediný hovor. Se Sarah Bancroftovou.

Momentálně Sarah pracovala v newyorském Muzeu moderního umění, kde dohlížela na hlavní atrakci muzea, sbírku moderních impresionistických děl v hodnotě neuvěřitelných pěti miliard dolarů z pozůstalosti poslední majitelky, kterou nebyl nikdo jiný než Nadía al-Bakrí, dcera pohádkově bohatého saúdskoarabského investora Ziziho al-Bakrího.

Tohle určitým způsobem vysvětlovalo, proč Sarah obědvá s někým, jako byl Brady Boswell. Nedávno totiž souhlasila se zapůjčením několika menších děl ze sbírky do Los Angeles County Museum of Art, losangeleského muzea umění, a Brady Boswell chtěl být další na řadě. Ve skutečnosti příliš nepočítal s tím, že by se mu podařilo zapůjčení obrazů dohodnout. Moderní impresionisté z pozůstalosti Nadíi al-Bakrí mu nebyli souzeni a on to moc dobře věděl. Jeho muzeum postrádalo nezbytnou výjimečnost a chyběl mu rodokmen, takže sečteno a podtrženo, Boswellovy šance byly nulové. Proto se rozhodl, že prozatím odloží odmítnutí, s nímž dopředu počítal. Když si konečně vybral z jídelního lístku, vyhnul se hovoru o sbírce za pět miliard dolarů a zavedl řeč zcela neškodným směrem.

Sarah se sice tvářila stále stejně, avšak ulevilo se jí. Neměla ráda konfrontace. Zažila jich už tolik, kolik jiní lidé nezažijí za celý svůj život. Kolik by nejspíš nezažili ani za dva životy.

„Tuhle jsem o vás zaslechl jeden zajímavý drb,“ poznamenal Brady Boswell.

„Jenom jeden?“

Muž s pletí středně opečeného lososa se usmál.

„A čeho se ten drb týkal?“

Boswell se k ní naklonil. „Prý máte vedle své práce ještě jeden vedlejšák.“

Sarah coby vycvičená tajná agentka uměla dokonale skrývat emoce. Byly doby, kdy jí jedno jediné mrknutí v nesprávný okamžik mohlo stát život. Proto na sobě nedala znát ani náznak překvapení, ačkoli pravdou bylo, že ji Brady Boswell dokonale vyvedl z rovnováhy. „O jaký vedlejšák by mělo jít?“ zeptala se ho způsobem, jako kdyby chtěla vědět, kolik je právě hodin.

„Prý jste poradkyně KBM přes umění.“ KBM byly mezinárodně známé iniciály budoucího krále Saúdské Arábie. Boswell dodal: „Slyšel jsem, že jste to byla právě vy, kdo mu poradil, aby utratil půl miliardy dolarů za toho pochybného Leonarda.“

„Není to *pochybný* Leonardo.“

„Takže je to pravda!“ vyhrkl dychtivě.

„Nebuďte směšný, Brady.“

„Nepopřela jste to,“ zadíval se na ni dlouhým významným pohledem. Jeho vodnaté oči za brýlemi s želvovinovými obroučkami ožily.

„Ani jsem to nepotvrdila. Pouze jsem řekla, že ten Leonardo není pochybný. Každý z umělecké branže o té dražbě obrazu přece dobře slyšel. Dokonce i vy,“ podotkla s tak nepatrným nádechem ironie, že ho Brady Boswell nebyl schopen zachytit.

„Ale víte, co se říká,“ nechtěl se Boswell nechat odbýt. „Na každém šprochu...“

„Na tomhle ne,“ odvětila klidně Sarah a zvedla pravou ruku, jako kdyby se chystala složit přísahu. „Nejsem a nikdy jsem nebyla poradkyně Chálida bin Mohameda.“

Boswell se zatvářil pochybovačně. Na rozdíl od Sarah emoce skrývat neuměl. A nejspíš se o to ani nesnažil.

Aby ho Sarah přivedla na jiné myšlenky, během předkrmu nakousla téma, kvůli němuž spolu právě obědvali. Sdělila

Bradymu Boswellovi, že mu nemůže zapůjčit ani jeden obraz ze sbírky rodiny al-Bakrí.

„Za žádných okolností?“ zkoušel to na ni Boswell, i když znal odpověď dopředu. „Ani kdybych vám nabídl něco na oplátku?“

„Věřte mi, Brady, neexistuje nic, co byste mohl nabídnout na oplátku.“

„A co nějaký Monet? Nebo dva? Nebo jeden Cézanne?“

„Promiňte,“ zavrtěla Sarah hlavou.

„Nebo Rothko?“ nechtěl se vzdát. „Máte od něj přece spoustu obrazů. Jeden vám chybět nebude a já bych se s ním spokojil.“

„Brady, prosím.“

„Ani malá skica?“

„Je mi líto.“

Zbytek oběda proběhl v neutrální, vcelku příjemné atmosféře. Když se před restaurací na Park Avenue rozloučili, Sarah se rozhodla, že se vrátí do muzea. Na procházku po Central Parku bylo až moc chladno. Po nezvykle teplém podzimu, nejteplejším, jaký pamatovala, dorazila na Manhattan s plnou silou zima a neúprosně zalézala i pod ty nejteplejší kabáty. *Z krajnosti do krajnosti*, pomyslela si Sarah v duchu. *Jako celá moje existence.*

Jenom nebesa věděla, co další rok přinese za překvapení. Planeta se potácela mezi extrémy a její dosavadní život na tom nebyl o nic lépe. Jeden den byla ještě tajným vojákem ve válce proti terorismu a další den už pečovala o jednu z největších uměleckých sbírek na světě. O nějakém klidném životě mezi těmito krajnostmi si mohla nechat jenom zdát. Ten zkrátka a dobře vůbec neexistoval.

Ale jak Sarah zahnula na Východní Padesátou třetí ulici, najednou si uvědomila, že to není tak docela pravda a že vlastně už dobrých pár let v klidných vodách plave. Dokonce až příliš klidných. Začínala se nudit. Umělecká sbírka Nadíi al-Bakrí byla oslňující, velkolepá a vzbuzovala žárlivost, ovšem Sarah nebyla o mnoho víc než její veřejnou tvář. V očích muzejního světa sice platila za nepřítele, který sedí na zlatém vejci a odmítá

se o něj podělit, avšak nemusela o nic bojovat. Stačilo jí říkat ne během obědů s muži, jako byl Brady Boswell.

Její soukromý život se zdál ještě nudnější. Zastavil se v kalných stojatých vodách a neplynul už vůbec nikam. Umělecká sbírka Nadí al-Bakrí pohltila celý její čas. Přípravy byly náročné a po jejím otevření se Sarah musela účastnit nejružnějších recepčí, tiskových konferencí, setkání se sponzory, sběrateli umění a zájemci o zapůjčení, během čehož potkala spoustu mužů, ale nepodařilo se jí seznámit s vůbec žádným přiměřeného věku a přiměřeného profesního záběru. Ačkoli... Ani tohle nebyla docela pravda. Mezi těmi muži, s nimiž se pracovně střetávala, jich bylo přiměřeného věku, tedy něco mezi čtyřiceti a padesáti, vcelku dost, ovšem žádný z nich neměl zájem o dlouhodobý vztah se ženou přiměřeného věku.

Bože, jak Sarah tohle slovní spojení nenáviděla. Žena přiměřeného věku. Znělo to mnohem hůř a mnohem urážlivěji než muž přiměřeného věku.

Muži přibližně stejně staří jako Sarah navíc nehledali svoje vrstevnice. Měli zájem o mladé nymfy kolem triadvaceti let, které se v legínách a s podložkami na jógu v rukou ospale ploužily po Manhattanu. Sarah si při pohledu na ně uvědomovala, že v očích mužů své generace nemůže o dvacet let mladším ženám konkurovat. Obávala se, že vstoupila do říše druhých manželek, a nejspíš se to stalo už dávno. Jestli se někdy vůbec vdá, potom ne jako ta první, na to je moc stará, ale vždycky už jenom druhá nebo třetí... U svobodných a nerozvedených mužů měla šance mizivé, pokud ti muži za něco stáli. U rozvedených padesátníků s několika dětmi a spoustou závazků se její naděje na vztah o něco zvyšovaly.

Ve svých nejtemnějších nočních můrách se viděla po boku bohatého muže, který o nejméně tři roky překročil šedesátku, a v zoufalé snaze zachytit poslední zbytky mužnosti si nechává píchat injekce botoxu a testosteronu. Jeho dospělé děti z prvního manželství Sarah považují za vetřelce, který je chce připravit

o domov, což je jejich eufemistický výraz pro dědictví, a pohrdají jí. Po léčbě neplodnosti by ona a její stárnoucí manžel s nepřírozeně napnutou kůží na obličejí možná ještě zvládli mít jedno dítě. Ovšem po manželově tragické smrti při čtvrtém pokusu dosáhnout vrcholu Everestu, s ním Sarah zůstane sama. S největší pravděpodobností už navždy.

Sarah vešla do vstupní haly muzea. Šumění davu lidí ji přivedlo na jiné myšlenky a alespoň na nějakou dobu zahnal její chvilkovou skleslost. *Snad je to jenom počasím*, pomyslela si, *a až se dny začnou prodlužovat, zase to přejde.*

Sbírka uměleckých děl Nadíi al-Bakrí se nacházela ve druhém patře budovy. Sarah měla kancelář ve čtvrtém. Na telefonním záznamníku na jejím psacím stole blikalo číslo dvanáct. Zmáčkla tlačítko, a zatímco si odmotávala z krku šál a sundávala kabát, poslouchala vzkazy, které se nahromadily během jejího oběda s Bradym Boswellem. Jedenáct z nich byly naprosto běžné vzkazy – tiskové dotazy, pozvánky na vernisáž, koktejlový večírek či otevření nové galerie. Rovněž volala jakási redaktorka z bulvárního deníku slídící po pikantnostech ohledně prodeje toho Leonarda a nešikovně to maskovala žádostí o rozhovor.

Poslední vzkaz se od předchozích jedenácti lišil. Na záznamníku ho nechal někdo, kdo se představil jako Alistair Macmillan. Pan Macmillan měl zájem o soukromou prohlídku sbírky Nadíi al-Bakrí v hodnotě pěti miliard dolarů, kterou Sarah záviděl celý umělecký svět. Doufal, že se bude moci domluvit na nějakém vhodném čase mimo návštěvní hodiny. To bylo všechno. Nenechal na sebe žádný kontakt, což ostatně nebylo nutné. Sarah totiž patřila k několika málo lidem na světě, kteří měli jeho soukromé číslo.

Než ho vytočila, chvíli váhala. Od jejich posledního kontaktu uplynuly už dva měsíce. Nemluvili spolu od Istanbulu. Vlastně po svém posledním vzkazu, který mu nechala, nečekala, že se jí ještě někdy ozve. Myslela si, že tahle kapitola už je uzavřená.

„Bál jsem se, že mi nezavoláte zpátky.“

Hlas, který Sarah uslyšela ve sluchátku, zněl na první poslech klidně, ale ona v něm rozpoznala známky únavy. Možná dokonce nervozity. Angličtina Alistara Macmillana byla téměř perfektní, ale v jeho přízvuku se míchala arabština s oxfordskou výslovností.

„Byla jsem na obědě,“ odpověděla Sarah.

„V italské restauraci na Park Avenue s chlápkem jménem Brady Boswell.“

„Jak to víte?“

„Dva moji muži seděli několik stolů opodál.“

Sarah si jich nevšimla, a proto nyní pocítila nepříjemné překvapení. Sledovali ji, aniž by to tušila. Bylo zřejmé, že její pozorovací schopnosti se během osmi let, kdy odešla od CIA, značně zhoršily. Kdysi by jí neuniklo, že ji někdo sleduje. Jenomže před osmi lety byla na takovou možnost připravená. Dnes ji ani nenapadlo, že by mohla mít někoho za zády.

„Můžete to zařídit?“ zeptal se muž.

„Zařídit co?“

„Soukromou prohlídku kolekce Nadíí al-Bakrí, samozřejmě,“ odpověděl.

„To není dobrý nápad, Chálide.“

„To samé mi řekl otec, když jsem mu oznámil, že dáme ženám v naší zemi právo řídit.“

„Muzeum zavírá v půl šesté.“

„V tom případě mě čekejte v šest.“

Tím, co donutilo i jeho nejzarytější obránce ze západních zemí k zamyšlení, se nakonec stala *Tranquillity*, údajně druhá největší motorová jachta na světě. Poprvé ji budoucí král spatřil – anebo se to tak alespoň vyprávělo – z terasy otcovy prázdninové vily na Mallorce. Elegantní linie lodi ho okouzila, stejně jako zářivě modré pruhy na jejích bocích, jež impozantní jachtě dodávaly na půvabu. Okamžitě proto vyslal muže ze svého početného doprovodu, aby se zeptal, za kolik by byla k mání. Vlastník jachty, ruský miliardář a oligarcha Konstantin Dragunov měl čich na obchod a poznal dobrou příležitost, když se před ním nějaká objevila. A tohle byla skvělá příležitost jak rozšířit své už tak obrovské jmění. Vzkázal budoucímu králi, že jachta je k dispozici. Za pět set milionů eur.

Budoucí král souhlasil, ovšem s podmínkou, že Rus a početná skupina jeho přátel opustí loď ještě ten den. Přesněji řečeno, okamžitě. Konstantin Dragunov tak učinil prostřednictvím lodního vrtulníku, který byl zahrnut v celkové ceně. Budoucí král, bezohledný obchodník řídící se pouze vlastními pravidly, naučtoval ruskému oligarchovi přemrštěnou částku za spotřebované palivo.

Budoucí král doufal, pravděpodobně velmi naivně, že nákup jachty zůstane utajen přinejmenším do doby, než najde vhodný způsob, jak ho vysvětlit otci, současnému saúdskoarabskému králi. Uplynulo však pouze čtyřicet osm hodin od uzavření obchodu a jeden londýnský bulvár již zveřejnil až pozoruhodně

podrobný popis celé transakce, za čímž nemohl stát nikdo jiný než ruský oligarcha Konstantin Dragunov. Oficiální média v zemi budoucího krále, což byla Saúdská Arábie, zavřela oči a příběh, který se v západním světě zatím šířil rychlostí světla, ignorovala. Sociální média ovšem tak shovívavá nebyla, a to samé platilo i pro blogy a periodika ze saúdskoarabského undergroundu. Koupě jachty za pět set milionů eur zapálila oheň, který se už nedal ničím uhasit.

Kvůli celosvětovému poklesu cen ropy byl nucen budoucí král učinit opatření, jež měla za následek uskromnění v pořizování drahých věcí a významně snížila jeho dosavadní životní úroveň. Dokonce i země jako Saúdská Arábie, pro niž byla rozhazovačnost typická a v níž se záliba ve všem luxusním, opulentním, třpytícím se a drahém stala součástí královského života, nemohla přehlížet tak arogantní marnotratnost, jakou koupí jachty předvedl budoucí král a současný korunní princ.

Jeho celé jméno znělo Chálid bin Mohamed bin Abd al-Azíz Ál-Saúd. Vyrostl v přepychovém, nákladně vyzdobeném paláci o velikosti městského bloku a navštěvoval školu vyhrazenou pro mužské členy královské rodiny. Poté odjel do Anglie, kde studoval na Oxfordu, četl ekonomické spisy, honil západní ženy a holdoval zakázanému alkoholu. Jeho přáním bylo zůstat na Západě, ovšem když jeho otec usedl na trůn, byl nucen se vrátit do Saúdské Arábie, aby se stal ministrem obrany, což byl pozoruhodný úspěch pro muže, jenž na sobě nikdy neměl uniformu a jedinou zbraní, kterou ovládal, byl sokol.

Mladý princ zahájil okamžitě po nástupu do funkce nákladnou a ničivou válku v sousedním Jemenu se skupinami podporovanými Íránem a uvalil blokádu na ekonomicky rostoucí Katar, což uvrhlo celou oblast Perského zálivu do krize. A co víc, stal se hlavou královského soudu, uvnitř něhož začal pletičkařit a intrikovat, aby oslabil své protivníky – to vše s pozhledáním svého otce, saúdskoarabského krále. Stárnoucí král, jehož sužovaly různé zdravotní problémy včetně cukrovky, věděl, že

jeho panování nebude trvat dlouho. Dům Saúdů měl svá jasná pravidla a mezi ně patřilo pravidlo, že na trůně střídá bratr bratra. Nemocný král se však této tradici vzepřel a rozhodl se ji přerušit jmenováním svého syna korunním princem. Chálid bin Mohamed se tak ve třiceti třech letech stal nejen následníkem trůnu, ale de facto vládcem Saúdské Arábie a vůdcem rodiny, jejíž čisté jmění přesahovalo jeden bilion dolarů.

Budoucí král však věděl, že bohatství jeho země je z velké části přelud. Královská rodina promarnila obrovské množství peněz výzdobou paláců a nakupováním předražených cetek a její jmění se ztenčovalo. Budoucí král si uvědomoval i to, že za dvacet let, až bude dokonán přechod z fosilních paliv na obnovitelné zdroje energie, bude ropa pod královstvím stejně bezcenná jako jemný písek, který leží nad ní. Saúdská Arábie pak světovému trhu nebude mít co nabídnout a stane tím, čím už kdysi byla. Vyprahlou poušť s válčícími hordami nomádů.

Aby přešel této katastrofální budoucnosti, rozhodl se Chálid bin Mohamed vytáhnout království ze sedmého století, v němž v mnoha ohledech stále až po krk vězelo, a posunout jej do století jednadvacátého. S pomocí jisté americké poradenské firmy vytvořil ekonomický plán, jemuž dal velkolepý název *Cesta vpřed*. Plán představoval moderní saúdskoarabskou ekonomiku poháněnou inovacemi, zahraničními investicemi a rozvojem podnikatelské sféry. Prominentní a donedávna hýčkaní občané už se neměli spoléhat na to, že na ně po dosažení dospělosti budou čekat lukrativní místa ve vládě. Ani na výhody z kolébky do hrobu, jež využívaly celé předchozí generace. Narození do rodiny s dlouhým rodokmenem nemělo být automatickou vstupenkou do světa vlivných. Pokud se tam chtěl někdo dostat, musel prokázat dovednosti a schopnosti. K tomu bylo třeba, aby studoval víc než jenom *Korán*.

Korunní princ rovněž pochopil, že pracovní síla nové Saúdské Arábie nemůže být tvořena pouze muži. Má-li se království posunout o čtrnáct století dopředu, musí se zapojit také ženy,

bez jejichž účasti se moderní a respektovaná země vybudovat nedá. Což znamenalo, že budou muset být uvolněny náboženské okovy držící ženy ve stavu blízkému otroctví. Aby Chálid bin Mohamed dokázal, že to s reformami myslí vážně, poskytl ženám právo řídit auta a povolil jim dlouho zakázanou účast na sportovních akcích, na nichž byli přítomni muži.

Nehodlal se však spokojit s drobnými náboženskými reformami. On chtěl reformovat celé náboženství. Slíbil, že přeruší penězovod, jímž bylo podporováno globální šíření wahhábismu, jak je nazývána sunnitská fundamentalistická forma islámu, a že potlačí soukromou saúdskou podporu džihádistickým teroristickým organizacím al-Káidě a Islámskému státu. Když pak významný publicista z *New York Times* vykreslil ve svém sloupku lichotivý portrét mladého prince a vychválil jeho pokrokové smýšlení a ambice, saúdský duchovní establishment – *ulamá* – zahořel posvátným vztekem.

Korunní prince neváhal. Aby zjednal pořádek, nechal uvěznit nejenom několik obzvlášť horkých hlav z řad duchovních, ale – a to se rozhodně nedalo považovat za moudrý krok – také pár umírněných. Kromě nich dal zavřít do vězení stoupence demokracie a ženských práv a vlastně každého, kdo byl tak pošetilý, že prince otevřeně kritizoval. Dále shromáždil více než sto členů královské rodiny a obchodní elitu Saúdské Arábie a zamkl je v hotelu Ritz-Carlton. Tam byli v zabeđených pokojích vystaveni krutým výslechům, jež v některých případech vedl dokonce samotný korunní princ. Všichni byli nakonec puštěni na svobodu, ovšem až poté, co se vzdali více než sto miliard dolarů. Budoucí král tvrdil, že jsou to peníze, které byly získány prostřednictvím úplatků a zpětných provizí. Starý způsob obchodování, prohlásil korunní princ, skončil. Království se musí vydat jinou cestou.

Tato deklarovaná cesta měla jednu výjimku, a tou byl samozřejmě sám budoucí král. Závratnou rychlostí hromadil osobní bohatství a bohatýrsky utrácel. Po čem jeho srdce bažilo, to si

koupil, a co si nemohl koupit, to si prostě vzal. Ti, kteří odmítali ohnout záda, obdrželi obálku obsahující jednu kulku ráže .45.

Tohle všechno mělo pochopitelně následky. Činy budoucího krále začaly znepokojovat především Západ, který byl nucen přehodnotit své dřívější vstřícné postoje vůči němu a jeho krokům. Najednou padaly otázky, na něž neexistovaly jednoduché odpovědi.

Kdo je skutečný Chálid bin Mohamed? ptali se politici a odborníci na Blízký a Střední východ. Je oním pokrokovým reformátorem, za jakého jsme ho dříve považovali? Je tím tvůrčím politikem, jenž vzbuzoval naděje? Nebo je to jenom další mocný šílenec, krutý pouštní šejk, který zamyká ústa svým protivníkům, zbavuje se jich a obohacuje se na úkor svého lidu? Opravdu měl vůbec kdy v úmyslu předělat saúdskoarabskou ekonomiku? Chtěl vůbec někdy ukončit saúdskoarabskou podporu islámského fanatismu a terorismu? Nebo mu šlo jen o to, aby zapůsobil na vlivné a bohaté v Georgetownu a Aspenu?

Z důvodů, které by nemohla vysvětlit svým přátelům ani kolegům ze světa umění, se Sarah zpočátku počítala mezi skeptiky a na budoucího krále Saúdské Arábie se dívala kritickými očima. Proto také byla zdrženlivá a obezřetná, když se jí Chálid kdysi během své návštěvy New Yorku ozval a požádal ji o schůzku. Nakonec Sarah souhlasila, ovšem až poté, co celou věc zkonzultovala s bezpečnostní divizí v Langley, jež na ni z dálky dohlížela.

Setkali se v hotelu Four Seasons, bez bodyguardů a přídatného doprovodu. Sarah o korunním princí četla spoustu pochvalných článků v *Timesech* a viděla množství fotografií, na nich měl na sobě tradiční saúdskoarabský *dišdaš* a *kefiju* s *agalem*. Na schůzku se Sarah však Chálid přišel v anglickém obleku šitém na míru, v němž se jí zdál mnohem působivější a impozantnější než na fotografiích. Vypadal důstojně, kultivovaně a sofistikovane. Sebedůvěra z něj byla cítit na sto honů. A peníze, samozřejmě. Pouze velmi těžko představitelné množství peněz.

Jak Sarah záhy sdělil, měl v úmyslu použít malou část z těchto peněz na vybudování umělecké sbírky světových rozměrů. A přál si, aby se Sarah stala jeho poradkyní.

„Co s těmi obrazy hodláte dělat?“ zeptala se.

„Pověším je do muzea,“ odpověděl.

„Do jakého muzea?“

„Toho, co mám v plánu vybudovat v Rijádu. Bude to,“ pro- nesl takřka teatrálně, „Louvre Středního východu.“

„A kdo bude navštěvovat ten váš Louvre Středního východu?“ zajímala se Sarah.

„Stejní lidé, kteří navštěvují Louvre v Paříži.“

„Turisté?“

„Ano.“

„V Saúdské Arábii?“

„Proč ne?“

„Protože jediní turisté, kterým dovolíte do Saúdské Arábie přijít, jsou poutníci na cestě do Mekky a Medíny.“

„To se změní,“ řekl ostře.

„Proč já?“

„Nejste snad kurátorkou umělecké sbírky Nadíi al-Bakrí?“ zvedl korunní princ obočí.

„Nadía byla reformátorka.“

„To já jsem také. Reformátor.“

„Je mi líto,“ zavrtěla Sarah hlavou. „Nemám zájem.“

Schůzka v hotelu Four Seasons skončila.

Muž jako Chálid bin Mohamed nebyl zvyklý na odmítnutí. Jeho zkušenosti mu říkaly, že každá věc i každý člověk mají svoji cenu. Nehodlal se smířit se zápornou odpovědí Sarah Bancroftové a napnul všechny síly, aby ji zviklal. Bombardoval ji telefonáty a zahrnoval květinami a drahými dárky, jež mu Sarah vytrvale posílala nazpátek. Nepřijala ani jeden. Přesto nakonec souhlasila s tím, že se stane jeho uměleckou poradkyní. Pod podmínkou, že bude pracovat zadarmo, *pro bono*. Přestože byla osobností korunního prince zvláštním způsobem zaujata,

jeho minulost jí nedovolila, aby si od něj a Domu Saúdů vzala byt' jeden jediný rijál. Kromě toho bylo v jejím i jeho zájmu, aby jejich vztah zůstal přísně utajený.

„Jak vás mám oslovovat?“ zeptala se ho.

„Vaše královská Výsosti bude nejlepší,“ řekl.

„Zkuste to znovu.“

„Co takhle Chálide?“

Sarah kývla. „To je mnohem lepší.“

Jakmile se dohodli, pustili se do práce. První obrazy získali rychle a agresivně – v aukcích i od soukromých prodejců. Chálidova sbírka se úspěšně rozrůstala. Obsahovala poválečné umění, impresionisty, obrazy starých mistrů, a to byli vlastně pořád jenom na začátku. Někdy přistoupili na nabízenou cenu, většinou však vyjednávali. Sarah věděla, co si můžou dovolit, dobře znala praktiky obchodníků s obrazy, a jako poradkyně se pro Chálida stala nenahraditelnou. To ona určovala ceny, za něž se ještě ten který obraz nebo umělecký předmět vyplatí koupit, a Chálidovi lidé se starali o všechno ostatní včetně přihazování na dražbách a dopravu. Nákupy probíhaly pomocí malých špiónských lstí a tak nenápadně a tiše, jak jen to bylo možné. Přesto netrvalo příliš dlouho, než umělecký svět zpozorněl a uvědomil si, že se v jeho středu objevil nový velký hráč, který není žádný troškař. Když se pak v aukční síni Christie's anonymně vydražil Leonardův obraz *Salvator Mundi* za téměř půl miliardy dolarů, nikdo z branže o existenci nového velkého hráče nepochyboval.

Sarah Chálidovi před aukcí radila, aby za tu cenu obraz nekupoval. Přestože si sama byla jistá, že je autorem skutečně Leonardo da Vinci, stále se ještě našli odborníci, kteří jeho autorství zpochybňovali. O to ale ani tolik nešlo. Žádné dílo, tvrdila, snad s výjimkou *Mony Lisy*, nestojí za tolik peněz. Budoucí král Saúdské Arábie obraz chtěl. A získal ho.

Během budování Chálidovy sbírky strávili Sarah a budoucí král spoustu času o samotě. Pochopitelně se nebavili pouze o obrazech. Chálid s ní mluvil o svých plánech se Saúdskou

Arábií a Sarah zaujatě poslouchala. Její skepticismus nezmizel hned, avšak pomalu se rozpouštěl, až nakonec převládl optimismus. Nebyla naivní. Uvědomovala si, že Chálid není bez chyby. Nebyl dokonalý a nedržel kormidlo zcela pevně v ruce. Ale kdyby se mu podařilo plány, o nichž jí vyprávěl, dotáhnout do konce a Saúdská Arábie by se změnila od základu, zasáhly by jeho reformy mnohem větší území. Blízký a Střední východ – a širší islámský svět – by už nikdy nebyl stejný.

Optimismus Sarah nevydržel dlouho. Všechno se zborilo po Omaru Nawwafovi.

Omar Nawwaf byl prominentní saúdskoarabský novinář a pozdější disident, jenž po opakované kritice současných saúdskoarabských problémů našel útočiště v Berlíně. Nawwaf dlouhodobě nesouhlasil s politikou Domu Saúdů, stavěl se proti válce v Jemenu, kterou korunní princ rozpoutal, jakmile se stal ministrem obrany, a ostře se vymezoval i proti dalším jeho krokům. Budoucího krále choval v malé úctě. Považoval ho za šarlatána a lháře, jenž na jedné straně šeptá sladká slůvka do uší důvěřivého Západu ve snaze získat jeho podporu a investory, ale na straně druhé porušuje veškeré sliby, když si obdržené peníze nechává pro sebe a když navíc své oponenty a kritiky zastrahuje, zavírá je do vězení a snaží se je umlčet těmi nejbrutálnějšími způsoby.

Přesně před dvěma měsíci byl Omar Nawwaf brutálně zavražděn na saúdskoarabském generálním konzulátu v Istanbulu. Během výslechu, který vedli členové královské gardy a saúdskoarabské tajné služby, byl umučen k smrti a jeho tělo bylo následně rozsekáno na kusy.

Sarah Bancroftová byla rozhořčena. Patřila mezi ty, kteří po istanbulském incidentu přerušili vazby s kdysi nadějným mladým korunním princem, v západním světě známým pod iniciálami KBM.

„Jste stejní jako všichni ostatní,“ nechala Chálidovi vzkaz v hlasové poště. „A mimochodem, Vaše královská Výsosti, doufám, že se budete smažit v pekle.“

První oznámení se ozvalo pět minut po páté hodině odpoledne. Zdvořilý tón upozornil návštěvníky, že muzeum bude brzy zavírat, takže by se měli pomalu přesouvat směrem k východu. V 17.25 se už všichni nacházeli v atriu a u šaten, s výjimkou rozrušeně vypadající ženy, která nedokázala odtrhnout oči od van Goghovy *Hvězdné noci*. Ochranka procházející pečlivě místnost po místnosti, aby v muzeu nezůstal zapomenutý návštěvník nebo případný zloděj, ženu jemně upozornila, že je načase odejít.

V 17.45 muži z ochranky prohlásili, že je „všude čisto“. Kromě návštěvníků v tu dobu už byla pryč i většina personálu. Během další čtvrt hodiny odešel zbytek zaměstnanců, takže nikdo z nich nebyl svědkem toho, jak na Východní Padesátou třetí ulici přijela tři velká vozidla SUV s diplomatickými značkami. Chálid v obleku a tmavém kabátu vystoupil z druhého z nich a rychlým krokem zamířil přes chodník ke vchodu muzea. Sarah mu váhavě otevřela a korunní princ vešel do atria, teď již osvětleného pouze tlumenými světly. Chvíli se na sebe v přítmí dívali. Pak jí Chálid nabídl ruku k pozdravu.

Sarah ji nepřijala.

„Překvapuje mě, že vás vůbec pustili do země,“ řekla chladně. „Mimochodem, opravdu by mě s vámi neměl nikdo vidět, Chálide.“

Natažená ruka korunního prince se vznášela mezi nimi. Potom Chálid tiše poznamenal: „Nejsem zodpovědný za smrt Omara Nawwafa. Musíte mi to věřit.“

Nemusím vám věřit vůbec nic, Vaše Výsosti, pomyslela si Sarah v duchu. Nahlas řekla: „Kdysi jsem vám věřila. A spolu se mnou spousta dalších lidí z této země a zdaleka nejenom z ní. Důležitých lidí. Chytrých lidí. Chtěli jsme věřit, že jste jiný, než jací byli vaši předchůdci. Doufali jsme, že se nemýlíme a že skutečně začnete měnit svoji zemi a spolu s ní i celý Střední východ. Ale vy jste z nás ze všech udělal hlupáky.“

Chálid spustil ruku. „Co se stalo, nemůže se odestát, Sarah,“ pronesl vážně.

„Proč jste v tom případě tady?“

„Myslel jsem, že jsem vám to objasnil už během našeho telefonátu.“

„A já jsem si myslela, že jsem vám dala jasně najevo, abyste mi už nikdy nevolal.“

„Ach ano, vzpomínám si,“ pokývl korunní princ hlavou. Pak vytáhl z kapsy kabátu telefon a přehrál Sarah její poslední vzkaz.

A mimochodem, Vaše královská Výsosti, doufám, že se budete smažit v pekle...

„Jsem si naprosto jistá,“ poznamenala Sarah takřka vzdorovitě, „že jsem nebyla jediná, kdo vám vzkázal něco podobného.“

„Ne, to jste skutečně nebyla.“ Chálid vrátil telefon do kapsy. „Ale od vás to bolelo nejvíc.“

Sarah se na něj se zaujetím zadívala. „Proč?“

„Protože jsem se domníval, že si navzájem důvěřujeme,“ odpověděl tiše. „A protože jsem si myslel, že vy to chápete.“

„Že chápu co?“

„Jak obtížné bude změnit mou zemi tak, aby nedošlo k politickému a náboženskému chaosu.“

„To vám nedává právo zavraždit člověka jenom proto, že vás kritizoval.“

„Není to tak jednoduché.“

„Není?“ opáčila Sarah.

Chálid ponechal její otázku bez komentáře. Sarah si všimla, že ho něco trápí. Bylo to něco víc než jenom ponížení, jaké

musel pociťovat po svém prudkém pádu z výsluní, na němž se donedávna vyhříval.

„Můžu ji vidět?“ zeptal se.

„Sbírku?“

Kývl.

„Skutečně jste přijel kvůli obrazům?“

„Ano, samozřejmě.“

Proč vám to jenom nevěřím? pomyslela si Sarah, když ho vedla po schodech do křídla al-Bakrí. Byla si jistá, že korunní princ má ještě jiný důvod a že se ho velmi brzy dozví. Na stěně vedle vchodu do křídla visel Nadiin portrét. Autor ho namaloval jenom krátce po její smrti v Pusté končině, poušti Rub al-Chálí v Saúdské Arábii.

„Ona byla skutečně něco,“ poznamenala Sarah obdivně. „Byla osobnost. Nepodváděla lidi jako vy.“

Chálid se na Sarah mlčky podíval. Pak se obrátil zpátky k obrazu.

Nadí seděla na konci dlouhého gauče, celá v bílém, se šňůrou perel kolem krku a diamantovými a zlatými prsteny, které zdobily její krásné ruce. Nad jejím ramenem zářila perletově bílá tvář měsíce. U bosých nohou jí ležela orchidej. Malíř, který obraz namaloval, zvolil působivou směs současného a klasického stylu. Malířská technika a kompozice byly dokonalé.

Chálid přikročil blíž k obrazu a očima prozkoumával pravý roh plátna. „Není tam podpis.“

„Tehle umělec svá díla nikdy nepodepisuje.“

Chálid ukázal na identifikační štítek vedle obrazu. „Není tu o něm ani žádná zmínka.“

„Chtěl zůstat anonymní.“

„Proč?“

„Aby dal vyniknout dílu a ne sobě,“ vysvětlila Sarah. „Vždycky to tak dělá.“

„Je slavný?“ ptal se dál Chálid.

„V jistých kruzích.“

„Znáte ho?“

„Samozřejmě.“

Chálid se znovu zadíval na obraz. „Seděla mu modelem?“ zajímal se.

„Namaloval ji úplně z paměti.“

„Neměl před sebou ani fotografii?“

Sarah zavrtěla hlavou.

„Pozoruhodné. Musel ji velmi obdivovat, když namaloval něco tak krásného. Já jsem bohužel nikdy neměl to potěšení se s ní osobně setkat. Vím jen, že měla dobrou pověst, když byla mladá.“

„Po smrti otce se hodně změnila.“

„Zizi al-Bakrí *nezemřel*,“ zdůraznil Chálid. „Byl chladnokrevně zavražděn ve Starém přístavu v Cannes izraelským vrahem Gabrielem Allonem.“ Otočil se k Sarah a dlouze se na ni zadíval. Potom vstoupil do první místnosti křídla, v níž visely obrazy z období impresionismu. Přistoupil k jednomu z nich, Renoirovi, a pozorně si ho prohlížel. „Tyhle obrazy patří do Rijádu,“ řekl po chvíli vážným hlasem.

„Nadía je svěřila tomuto muzeu a mě jmenovala správkyňní sbírky,“ odvětila Sarah klidně. „Proto zůstanou přesně tam, kde jsou.“

„Možná mi dovolíte, abych je koupil.“

„Nejsou na prodej.“

„Všechno je na prodej, Sarah.“ Krátce se usmál. Byl to nucený úsměv a Sarah si toho dobře všimla. Chálid se odlepil od Renoira a zamířil k jedné z Monetových krajinek. „Žádný van Gogh?“

„Ne.“

„Zvláštní, nezdá se vám?“

„Co přesně tím myslíte?“

„Sbírka jako tahle a je v ní taková díra. Jako kdyby bez van Gogha nebyla úplná.“

„Není snadné narazit na dobrého van Gogha, který by byl ještě k máni.“

„Moje zdroje říkají něco jiného.“

„Vážně?“

Chálid kývl.

„A co přesně vaše zdroje říkají?“

„Vím s jistotou, od někoho, na koho se mohu spolehnout, že Zizi krátce vlastnil jeden málo známý van Goghův obraz. Ten obraz se jmenuje *Marguerite Gachetová u toaletního stolku*. A Zizi ho koupil od jedné londýnské galerie.“ Chálid se na chvíli odmlčel. Studoval tvář Sarah, ale výraz jejího obličejce zůstal neměnný. „Mám pokračovat?“ zeptal se konečně.

Sarah neodpověděla.

„Vlastníkem té galerie je muž jménem Julian Isherwood. V době, kdy byl Van Goghův obraz prodán Zizimu, tam pracovala jistá Američanka s blondátými vlasy. Co se mi doneslo, Zizi jí byl naprosto ohromen. Dokonce ji pozval na každoroční plavbu po Karibiku. Jeho jachta byla o hodně menší než moje. Jmenovala se –“

„*Alexandra*“, skočila Sarah Chálidovi do řeči. „Ta Ziziho jachta se jmenovala *Alexandra*.“ Pak se zeptala: „Jak dlouho to víte?“

„Že je moje poradkyně tajnou agentkou CIA?“

„*Byla*“, opravila ho Sarah. „Už pro CIA nepracuji. A už nepracuji ani pro vás, což znamená, že už nejsem vaše poradkyně.“

„A co pro Izraelce?“ opáčil. „Ani s nimi už nemáte společné zájmy?“

Ta doba je pryč, pomyslela si Sarah, ale mlčela.

Chálid se usmál. „Opravdu jste si myslela, Sarah, že bych vám dovolil, abyste se ke mně jenom přiblížila, natož abyste pro mě pracovala, aniž bych si vás předtím důkladně proklepl?“

„Věděl jste o mé spolupráci s izraelskou tajnou službou, a přesto jste mi nedal pokoj, dokud jsem na vaši nabídku nekývla?“ podivila se.

„Stál jsem o vás.“

„Proč?“

„Protože jsem věděl, že byste mi jednou mohla pomoci i s něčím víc než jen s mojí uměleckou sbírkou.“ Chálid se náhle otočil a rychlým krokem zamířil zpátky k obrazu, na němž byla zvěčněna Nadía al-Bakrí. „Víte, jak se k němu dá dostat?“

„Ke komu?“

„K tomu muži, který namaloval tenhle obraz.“ Chálid ukázal prstem k pravému dolnímu rohu. „K tomu muži, jehož jméno by tam mělo být.“

„Jste přece korunním princem Saúdské Arábie. K čemu potřebujete mě, když se chcete setkat se šéfem izraelské tajné služby?“

„Jde o moji dceru,“ odpověděl. „Někdo unesl moji dceru.“

Telefonát Sarah Bancroftové zůstal ten večer bez odpovědi, protože Gabriel Allon se právě nacházel v terénu. Během tak důležité operace, jakou byla právě tato mise, znal místo jeho pobytu pouze izraelský ministerský předseda a spolu s ním hrstka nejspolehlivějších důstojníků Ústavu, kterým Gabriel důvěřoval. Jeho útočištěm v těchto dnech byla středně velká vila s okrově žlutou omítkou stojící na pobřeží Kaspického moře. Za vilou se rozprostíraly obdélníkové pásy zemědělské půdy, jež se táhly až k úpatí východního Kavkazu. Na jednom z kavkazských kopců, na něž bylo z oken vily vidět, stála malá mešita. Pětkrát denně se z reproduktorů minaretu ozval praskavý zvuk a nesl se nad poli až vile s okrovou omítkou. Muezzin svolával věřící k modlitbám. Přestože Gabriel vedl se stoupenci radikálního islámu mnoho a mnoho let trvající válku, muezzinův hlas mu připadal uklidňující. Právě teď neměl na světě lepší přátele než muslimské občany Ázerbájdžánu.

Nominálním vlastníkem vily byla realitní holdingová společnost se sídlem v Baku. Skutečným majitelem však byl Úklid – oddělení Ústavu, jak se stručně označovala izraelská tajná zpravodajská služba. Úklid měl mimo jiné na starosti hledání a zabezpečování vhodných objektů, které pak Ústav využíval k operacím. Vila s okrově žlutou omítkou na břehu Kaspického moře byla pořízena se skrytým požehnáním šéfa ázerbájdžánské tajné služby, s nímž měl Gabriel – i díky společnému nepříteli – nebyvale blízký vztah. Sousedem Ázerbájdžánu na